

Sygn. akt V KO 63/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 14 września 2016 r.,

w sprawie **Z. M.**

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G. , sygn. akt III Kow (...),

zakończoną prawomocnie postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 1 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKzw (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek Z. M. o wznowienie postępowania zakończoną prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKzw (...) w przedmiocie utrzymania w mocy orzeczenia Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt III Kow (...) umarzającego postępowanie w przedmiocie udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia Z. M. z odbycia reszty kary pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie wskazać należy, że wniosek o wznowienie postępowania należy do tzw. nadzwyczajnych środków zaskarżenia przewidzianych w Kodeksie postępowania karnego. Dotyczy on prawomocnych orzeczeń i może doprowadzić

do ich uchylenia i ponownego rozpoznania sprawy, na podstawie ściśle określonych w ustawie podstaw o wyjątkowym charakterze (zob. art. 540, k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k.). We wniosku należy powołać się na ewentualną podstawę wznowienia postępowania zakończonych prawomocnym orzeczeniem.

Zaznaczyć bowiem należy, że ustawą nowelizującą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) wprowadzono do Kodeksu postępowania karnego w art. 545 § 3 k.p.k. wstępną kontrolę wniosku o wznowienie, chcąc wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia postępowania. Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku i to bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych. Ustawodawca wskazał w treści tego przepisu okoliczności, które mogą świadczyć o oczywistej bezzasadności wniosku, ale wskazanie to nie jest wyczerpujące, o czym świadczy użyte w ustawie wyrażenie „w szczególności”. Chodzi zwłaszcza o odwoływanie się do tych okoliczności, które były już rozpoznawane na skutek wniosku o wznowienie postępowania lub z urzędu. W toku postępowania z art. 545 § 3 k.p.k. nie dochodzi zatem do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do badania wniosku o charakterze *quasi* formalnym, wstępnym, choć pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia. Dopiero po tym badaniu i stwierdzeniu braku podstaw do uznania wniosku za oczywiście bezzasadny przechodzi się do dalszych czynności prowadzących do merytorycznego rozpoznania wniosku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt II KO 49/15, LEX nr 1812335).

W przywołanym powyżej orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że przy ocenie oczywistej bezzasadności decydująca jest sama treść wniosku o wznowienie, która może wynikać z tego, że we wniosku wskazano na podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej.

W odniesieniu do wniosku skazanego złożonego w sprawie niniejszej należy zwrócić uwagę że skazany nie powołuje się na żadną z przyczyn mogących stanowić podstawy wznowieniowe, o których mowa w przepisach art. 540 k.p.k., czy art. 542 § 3 k.p.k. Z. M. podniósł jedynie, że w toku procedowania Sąd Apelacyjny nie wiedział o istotnym fakcie, który miałby wpływ na wydanie orzeczenia. Jednocześnie skazany nie wyjaśnił o jaki fakt chodzi i w jaki sposób miałby on wpłynąć na wydanie orzeczenia. Wspominał również o konieczności zwrócenia się do SO w G. o pismo datowane na dzień 30 maja 2016 r., nie wskazując jakie znaczenia ma ono dla ewentualnego postępowania wznowieniowego.

W tym kontekście należy raz jeszcze podkreślić, że procedując w przedmiocie wniosku skazanego o udzielenie warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności ustalono, że brak jest przesłanek do jego merytorycznego rozpoznania, albowiem skazany nie nabył uprawnień formalnych do ubiegania się o warunkowe zwolnienie. Podnoszona przez wnioskującego argumentacja stanowiąca z kolei negatywną ocenę co do funkcjonowania polskich zakładów karnych i wymiaru sprawiedliwości zawarta w piśmie z dnia 8 sierpnia 2016 r. nie mogła być natomiast przedmiotem analizy, albowiem okoliczności te nie odnosiły się do zaskarżonego postanowienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w części wstępnej postanowienia.